Цей вітер, радий причепиться
До флюгера чи прапорця
На замку нобіля-купця
(Червона цегла й черепиця),
І знов — рівнина без кінця.

Якісь одноманітно милі
Ці ясени, що їм гілля
Той самий вітер розхиля,-
Лямують на далекі милі
Люцерни й клеверу поля.

А далі в тишині глибокій
Луги безкраї попливли.
Пасіться, мирнії воли,
І ви, корови повнобокі,
Під небом, ніби з ковили!

Не набавляє поїзд ходу,
Що не вагон — малий салон,
Розмови тихі, й між заслон
У вікнах види на природу,
Таку, як любить Фенелон.